

Orel se vrací

Romi
Grey

BOHEMICA BOOKS

Orel se vrací

Romi Grey

Byl pátek třináctého a nám se změnil život. Já a několik z mého druhu jsme zahlédli světlo na konci tunelu.

Zprávy od našeho kokomentátora!

Senátoři dnes v pátek 13.11. 2020 schválili novelu zákona na ochranu zvířat proti týrání. Od roku 2027 chov klecových slepic v České republice bude navždy ukončen. Budoucnost je slibná. Slepice se přestávají cítit jako poslední brambora ve sklepě.

Orel se vrací a nestačí se divit

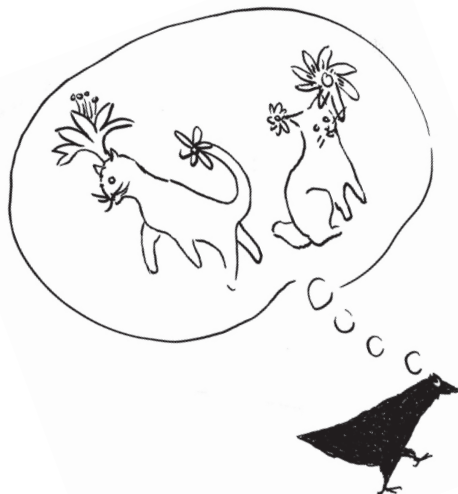
Kdysi jsem slyšela, že se někdy orli snesou níž než slepičky a některé slepice se vznesou do oblak, aby předvedly let orla. A to se stalo i mně.

Každý příběh nějak začíná. Můj začal, když Greyová vyslepičila do světa, jak to u nás chodí.

Jmenuji se Orel, jsem slepice domácí, co prošla dobou naháčí. Od první chvíle na svobodě se nestačím divit, jak je svět krásný a kolik dobrodružství se v něm dá zažít.

Tak se zahřejte na provozní teplotu, začínáme!

Jak se z brundibára stal čmelák Bód'a

Bylo jaro. V korunách stromů to bzučelo jako v úle. Ten den prvně po zimě vylétly včelky. Ucítila jsem tu jemnou vůni, která se vzduchem nesla z jív, rostoucích u našeho domu. Jako každý rok vábily svými květy k občerstvení hmyz z celého okolí.

V mém slepičím životě jsem se setkala s ledasčím. Ten den jsem prvně zaslechla lidi, jak říkají, že už kvetou kočičky. Co tím ale myslí, jsem si představit nedovedla. Jediné kočičky, které jsem do té doby znala, byl kocour Čip a kocour Gothaj.

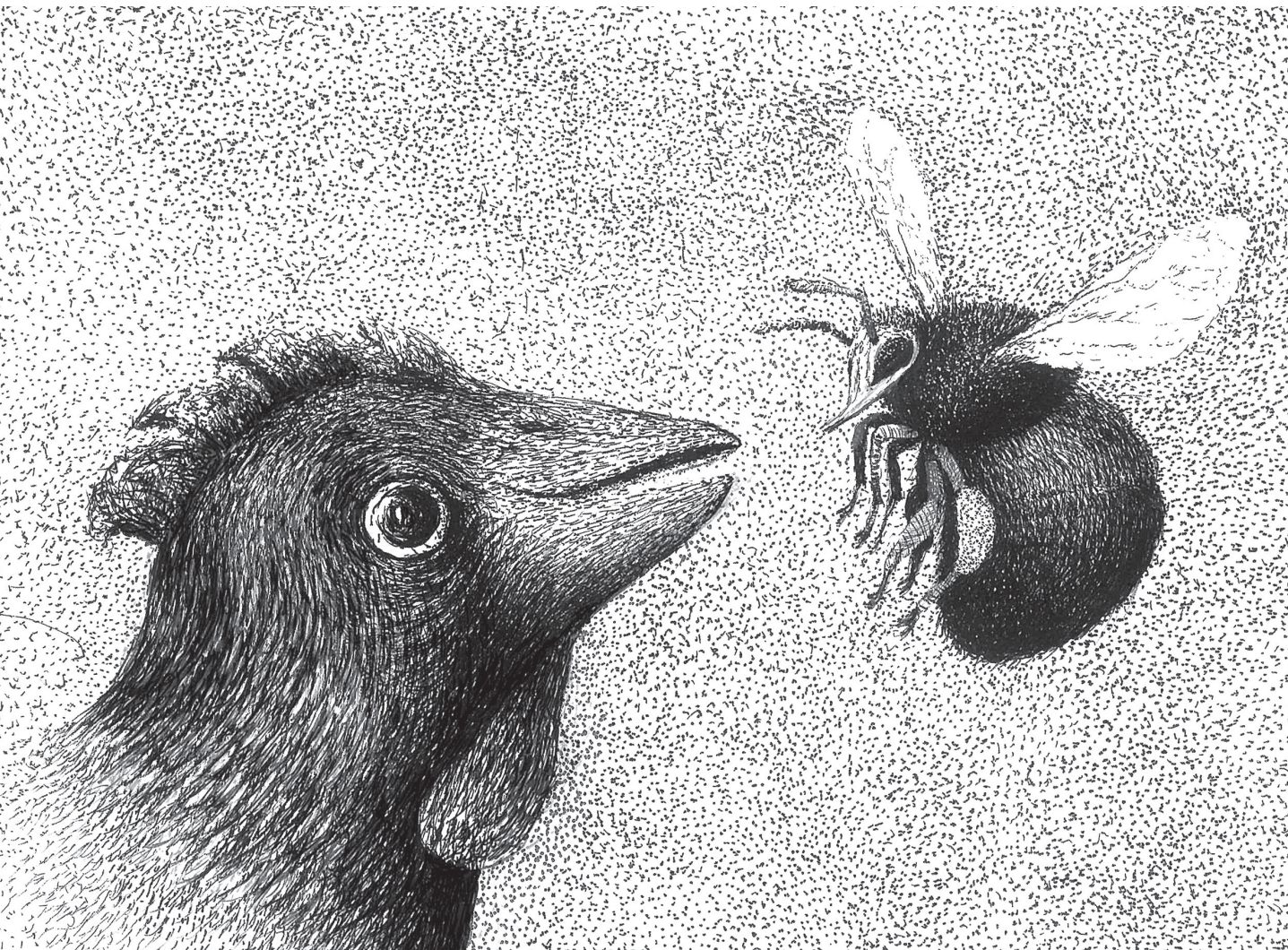
Celé jsem to pochopila, když jsem našla větvičku jívy na zemi. Na jejím konci byly květy. Na dotek byly jemné, skoro jako kožíšek a srst kočky domácí, jakou byl Čip i Gothaj. Byla jsem spokojená, že už tomu rozumím.

A tak jsem mohla v klidu pozorovat včelky bzučící v korunách jívy. Jak jsem tak pozorovala, co nového se mi nad hlavou děje, podivným letem se ke mně začal blížit zvláštní tvor.

Na první pohled to byl sympaťák, s pruhovaným tělem.

Zůstala jsem nehybně stát. Čekala jsem na to, co bude. Létající tvor trochu těžkopádně usedl a řekl: „Pěkný den. Máme štěstí, že není 18. století, že?“ Po chvilce čekání na to, co bude, jsem se osmělila a představila se. „Jmenuji se Orel.“

Sympaťák s pruhovaným tělem se představil trochu oklikou.

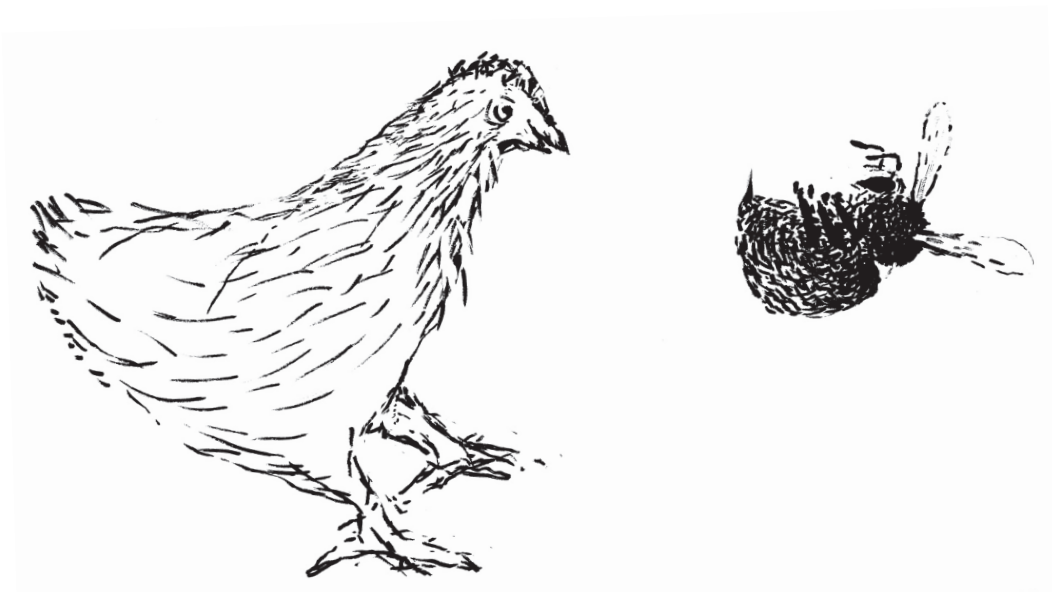

„Pokud bychom se seznámili v 18. století, mé jméno by bylo Brundibár. Teď mi říkají čmelák Bóďa. Nějaké století uběhlo, ale představte si, milý Orle, že ještě před pár lety, v době, kdy už lidé létali do kosmu, ve světě počítačů, vědci nedokázali vysvětlit, jak je možné, že my čmeláci můžeme létat.“

To mne zaujalo. Přeci jen žijeme ve 21. století.

„Do nedávna se říkalo, že umíme létat jen proto, že nám nikdo neřekl, že je to nemožné. A že nám to jde jen kvůli naší víře, že létat umíme“, dodal čmelák Bóďa.

Obdivně jsem ho poslouchala. Když mi řekl, že jeho jazyk je dva centimetry dlouhý, sedla jsem si z toho do trávy. Bylo to přeci skoro

tolik, kolik sám měří. Začala jsem ho více pozorovat. Z čmeláka Bódi se stal velký vypravěč. Ráda jsem poslouchala, co je v hmyzím světě nového a jak žijí mí noví přátelé.

O čmelácích jsem se dozvěděla, že jsou mírumilovný hmyzí národ. Pokud se cítí v ohrožení, používají dva typy varování. První je, že nejprve zvednou prostřední nohu. Pokud to nestačí, zvednou tolik nohou, kolik mohou. Pokud to nezabere, lehnou si na záda, bzučí a ukazují žihadlo.

Čmelák Bóďa ještě dodal zajímavou informaci, v čem je opravdu dobrý. Umí udělat při své obraně i jogínskou svíčku. To jsem si představit dovedla. Viděla jsem to totiž u lidí.

Jejich klid při cvičení byl fascinující. Úplně tomu rozumím, že je to i pro čmeláka ochrana. To jaro jsem pochopila co znamenají slova „kdo si počká, ten se dočká, a klidná síla, velká síla“.